

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
2.K.30.191/2013/6.

Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság 1015 Budapest, Ostrom u. 23-25.	
Érkeztető szám:	EKI-18032/2013.
Érkezeti: 2013 ÁPR 12.	Iktatva: 2013 ÁPR 12.
Iktatószám:	30644-6/2012.
Ügyműző:	Mellékletek száma:

Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatala 1015 Budapest, Ostrom u. 23-25.	
Szkennelemető iratok jellege:	Üelet
Oldalak száma:	3
Nem szkennelemendő iratok megnevezése:	
Szkennelemendő melléklet:	1 db Melléklet oldalszáma:
Boríték:	1 db
Térítvény:	1 db
Utasítást adó aláírás:	97
Szkennelési dátum:	

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a [redacted] jogtanácsos által képviselt Magyar Telekom Nyrt. (1013 Budapest, Krisztina körút 55.) felperes által dr. Rédei Anikó jogtanácsos által képviselt Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese (1015 Budapest, Ostrom u. 23-25.) alperes ellen hírközlési ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében, melybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a személyesen eljáró [redacted] beavatkozott, meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

049461

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására fizessen meg 30.000 (harmincezer) forint le nem rótt kereseti illetéket, valamint az alperesnek tizenöt napon belül 20.000 (húszezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincsen helye.

I n d o k o l á s

A beavatkozó 2011. április 1-én előfizetői szerződést kötött felperessel, mellyel egy időben vásárolt felperestől egy telefonkészüléket is 12 havi, alkalmanként 1920 forint részletre. A beavatkozó 2011. december 5-éig a 2011. november 1. napján kelt elektronikus hírközlési szolgáltatásból eredő 7.936 forint tartozását, és a 2011. október hónapban esedékes 1920 forint készülék törlesztő részletet nem fizette meg a felperesnek. A lejárt tartozásokra 2011. november és december havi számlák tartalmaztak tájékoztatást. A felperes 2011. december 6-án SMS üzenetben arról tájékoztatta a beavatkozót, hogy 9.856 forint tartozásának meg nem fizetése esetén 30 nap múlva a szolgáltatás korlátozására kényszerül. Ezt követően a beavatkozó 2011. december 14-én 7.936 forint tartozást kiegyenlített, az 1920 forint törlesztő részlet azonban 2012. január 20-ig nem került kiegyenlítésre, ezért a szolgáltatást a felperes e napon korlátozta a törlesztő részletből eredő tartozás miatt.

A beavatkozó kérelmére indított hatósági felügyeleti eljárásban 2012. augusztus 9. napján hozott OH/3250-12/2012. számú határozatával a Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság Hivatala (elsőfokú hatóság) felperest arra kötelezte, hogy az előfizetői szolgáltatás igénybevételének korlátozásával kapcsolatos gyakorlatát haladéktalanul módosítsa akként, hogy kizárólag elektronikus hírközlési szolgáltatásból eredő tartozás esetén alkalmazzon szolgáltatás korlátozást. Az elsőfokú hatóság ezt meghaladóan a keresettel nem érintett vonatkozásokban a beavatkozó kérelmét elutasította.

Határozatának indokolásában a 2003. évi C. törvény (Eht.) 127.§ (1) bekezdés, 128.§ (1) bekezdés, 137.§ (1) bekezdés, (2a) bekezdés, 188.§. 13. és 22. pontjaira hivatkozott. Megállapította, hogy a szolgáltatás korlátozás csak az előfizetői szerződésszegéssel érintett szolgáltatásra terjedhet ki, az előfizetői szerződés megkötésekor támogatással értékesített készülék vételára azonban nem

elektronikus hírközlési szolgáltatásból eredő tartozás, ebből következően az elektronikus hírközlési szolgáltatás nem korlátozható kizárólag telefonkészülék vételárából fennmaradó részlet meg nem fizetése miatt.

Megállapította azt is, hogy a felperes által a beavatkozónak küldött azon 2011. november 1. napján kelt számla, melyen lejárt tartozásként az 1.920 forint készülék vásárlásból eredő tartozás is szerepelt, nem tekinthető a szolgáltatás korlátozásáról való jogszerű értesítésnek, mert a tartozás nem elektronikus hírközlési szolgáltatásból eredt.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2012. október 3. napján kelt MD/3250-20/2012. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Az elsőfokú határozatban hivatkozott jogszabályhelyekre utalva kiemelte, hogy az Eht.137.§ (1) bekezdés c) pontjában hivatkozott „díjtartozás” az Eht. szabályrendszeréből fakadóan is kizárólag elektronikus hírközlési szolgáltatás igénybevételére létrejött jogviszonyból származó tartozást jelent. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel megállapította, hogy a szolgáltatás és a készülékvásárlás elválasztható egymástól, mert készüléktámogatás nélkül is köthető előfizetői szerződés; a készüléktámogatással igénybe vett elektronikus hírközlési szolgáltatás esetében az előfizető a szolgáltatás meghatározott időtartamú igénybevételére vállal kötelezettséget, nem pedig arra, hogy ez idő alatt kizárólag a kedvezményes készüléket használ a szolgáltatás igénybevételéhez; ezért sem állapítható meg olyan összefüggés a készülék és a szolgáltatás között, melyre tekintettel a készülék vételár részéből eredő tartozás a hírközlési szolgáltatás korlátozására jogszerű alapot adna. Megállapította, hogy a felperes nem eszköztelen a készüléktartozások érvényesítése kapcsán, mert azt polgári jogvitában érvényesítheti.

Felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatását kérte oly módon, hogy szolgáltatás korlátozásával kapcsolatos gyakorlata a jogszabályoknak megfelelt. Perköltséget alperessel szemben igényelt, beavatkozóval szemben nem igényelt. Álláspontja szerint alperes kiterjesztően (helyesen megszorítóan) értelmezte az Eht. 137.§ (1) bekezdés c) pontját, a 2002/22. EK irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) 1. számú melléklet e. pontjára figyelemmel is jogszerűen alkalmazható az Eht. 137.§ a készülékrészlet meg nem fizetéséből adódó tartozás esetén is.

Előadta, hogy az alperes értelmezése előfizetői visszaélésekre adhat alkalmat olyan esetben, amikor az előfizető kifejezetten azért vásárol részletre készüléket, hogy azt teljes áron továbbértékesítse és az alacsony vételár részlet mellett kedvezményes tarifával tovább használja a szolgáltatást úgy, hogy közben a készülék teljes árával tartozik. Álláspontja szerint helyes gyakorlat a tartozásról szóló értesítésben külön-külön megjelölni a szolgáltatási díjtartozás és a készülék részlet díjtartozás összegét, ellenkező esetben a fennálló tartozás összegéről az előfizető téves tájékoztatást kap.

Alperes a kereset elutasítását, perköltsége megtérítését kérte. Határozatának indokolását fenntartotta azzal, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv tárgyára és hatályára figyelemmel sem értelmezhető a díjtartozás fogalma a felperes által előadottak szerint. Hangsúlyozta, hogy a készülék vételár részletből származó követelés az Eht. hatályán kívül esik, az előfizetői szerződés e vonatkozásban külön rendelkezéseket tartalmaz (kötbér, külön számlázás).

A beavatkozó a kereset elutasítását kérte, perköltség igénye nem volt. Egyetértett az alperessel, álláspontja szerint az SMS-ben történő tájékoztatás nem kellően hatékony, a készülék vételár esedékességétől számított 50 napig még SMS-t sem kapott tartozásáról.

A kereset az alábbiak szerint nem megalapozott.

A bíróság az alperes határozatát az Eht. 44.§, valamint az 1952. évi III. törvény (Pp.) 324.§(2) bekezdés a) pontja alapján vizsgálta felül.

A bíróságnak abban a jogkérdésben kellett döntenie, hogy az Eht. 137.§ (1) bekezdés c) pont alkalmazásában a „díjtartozás” kiterjed-e az elektronikus hírközlési szolgáltató által kedvezményes (támogatott) áron értékesített, hírközlési szolgáltatás igénybevételére alkalmas készülékek ellenértékére, ha az ellenértéket az előfizető részletekben fizeti.

Kétségtelen, hogy a „díj”, „díjtartozás” fogalmait az Eht. nem tartalmazza, ebből azonban önmagában nyilvánvalóan nem lehet okszerű következtetést levonni arra, hogy az alperes a jogszabályt megszorítóan értelmezte (és arra sem, hogy a felperes kiterjesztően), hiszen sem a kiterjesztő, sem a megszorító értelmezés nem vezethet tetszőleges, leginkább a releváns szabályozás tárgyától elvonatkoztatott eredményre. Ennek keretében nem volt mellőzhető elsődlegesen a szolgáltatás korlátozás intézményének értelmezése sem.

Bár az Eht. 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján – figyelemmel a 188.§ 15. pontjára – az Eht. tárgyi hatálya kiterjed a végberendezések (Eht.188.§ 21. pont) forgalmazására is, ebből nem következik, hogy a végberendezés forgalmazás az Eht. 137.§ alkalmazásában releváns.

Az Eht. 137. § (1) bekezdés c) pontja szerint az előfizetői szolgáltatás igénybevételének korlátozására, így különösen az előfizető által indított vagy az előfizetőnél végződött (az előfizető hozzáférési pontjára irányuló) forgalom korlátozására, az előfizetői szolgáltatás minőségi vagy más jellemzőinek csökkentésére a szolgáltató az előfizető egyidejű értesítésével a következő esetekben jogosult: c) az előfizetőnek a díjtartozásról szóló felszólításban megjelölt - de legalább 30 napos - határidő elteltét követően is esedékes díjtartozása van, és az előfizető a díjtartozás megfizetésének biztosítása céljából a szolgáltatónak nem adott az általános szerződési feltételekben meghatározott vagyoni biztosítékot.

Az Eht. 188.§ 25 pontja értelmében előfizetői szolgáltatás: a nyilvánosan elérhető, e törvény értelmében hálózati szolgáltatásnak nem minősülő elektronikus hírközlési szolgáltatás.

Az Eht. 188.§ 13. pont értelmében elektronikus hírközlési szolgáltatás: olyan, más részére általában ellenszolgáltatásért végzett szolgáltatás, amely teljesen vagy nagyrészt jeleknek elektronikus hírközlő hálózatokon történő átviteléből, és ahol ez értelmezhető, irányításából áll, de nem foglalja magában az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások felhasználásával továbbított tartalmat szolgáltató vagy ilyen tartalom felett szerkesztői ellenőrzést gyakorló szolgáltatásokat, valamint nem foglalja magában az információs társadalommal összefüggő, más jogszabályokban meghatározott szolgáltatásokat, amelyek nem elsősorban az elektronikus hírközlő hálózatokon történő jeltovábbításból állnak.

A bíróság a kiemelt jogszabályhelyek alapján megállapította, hogy az Eht. 137.§-ban alkalmazott „előfizetői szolgáltatás” - figyelemmel az Eht. 188. 25. és 13. pontjaira az elektronikus hírközlési szolgáltatással azonos, melynek a végberendezések forgalmazása, mint magánjogi értelemben vett szolgáltatás nem tartozik bele.

Tekintve, hogy az Eht. arról sem rendelkezik kogens módon, hogy az elektronikus hírközlési szolgáltatónak - mintegy a hírközlési szolgáltatás nyújtásának jogszabályi feltételeként - kötelező lenne az Eht. 188.§ 21. pontja szerinti végberendezések értékesítése, nincsen olyan jogszabály sem, melyből az következne, hogy a hírközlési szolgáltatással együtt értékesített végberendezés (akár

kedvezményes áru, akár nem) az előfizetői szolgáltatásnak lenne része, ára pedig a hírközlési szolgáltatásnak a díja is lenne.

A bíróság sem vitatja azt, hogy a gyakorlatban felperes támogatott áru készülékeket (végberendezéseket) részletfizetési kedvezménnyel értékesít előfizetőinek, e gyakorlat azonban nem változtat azon, hogy az Eht. 137.§ (1) bekezdés c) pont tekintetében szolgáltatást korlátozni csak olyan díjtartozás miatt lehet, mely díjat az előfizetőnek az előfizetői szolgáltatásért (elektronikus hírközlési szolgáltatásért - Eht. 188.§ 13. pont) kell fizetnie.

Ami a díj fogalmi elemeit illeti, a bíróság kiemeli az Eht. 74.§ (4) bekezdését, melynek értelmében az elektronikus hírközlési szolgáltató az általa nyújtott elektronikus hírközlési szolgáltatások díjait az elektronikus hírközlésre vonatkozó szabályok keretei között állapítja meg. E jogszabályhely közvetve kifejezi azt, hogy díja az Eht. alapján az elektronikus hírközlési szolgáltatásnak (Eht. 188.§ 13. pont) van, nem pedig általában a végberendezés forgalmazását is magába foglaló hírközlési tevékenységnek. Ezzel áll összhangban a piacszabályozás szempontjából lényeges Eht. 108.§-is, melyből felperes jogi álláspontját elfogadva – vagyis, ha a végberendezés forgalmazásával összefüggő felperesi igény díjnak minősülne – alperes a végberendezések forgalmazása körében is költségalapú árak (díjak) alkalmazást írhatná elő, és azzal összefüggésben tiltó jogi aktust is hozhatna (Eht. 109.§). A bíróság álláspontja szerint továbbá az Eht. 137.§ (2b) és (4) bekezdéseivel sem egyeztethető össze a felperes díjtartozás fogalmát érintő interpretációja, az Eht. 138.§ (7) bekezdéséből pedig közvetve szintén az következik, hogy az Eht. rendszerében díj alatt csak az előfizetői szolgáltatás (elektronikus hírközlési szolgáltatás) ellenértéke értendő, a számlázási rendszer zártságának bizonyítása ugyanis semmilyen racionális, releváns kapcsolatban nem állhat példának okáért egy olyan panásszal, melyben az előfizető kizárólag egy végberendezés értékesítésével összefüggő elszámolást (felperes álláspontja szerint „díjat”) kifogásol. A jogtétel terminológiáját figyelembe véve az Eht. 142.§ -a sem értelmezhető végberendezés értékesítéséből származó tartozásra.

A bíróság - azt meghaladóan is, hogy az irányelv címzettje a tagállami jogalkotó, és irányelv közvetlen hatályosulásának a közösségi jog további feltételeket támaszt - egyetértett az alperessel abban, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv felperes által hivatkozott 1. melléklet e. pontja sem értelmezhető az irányelv tárgyi hatályának figyelembe vétele nélkül, vagyis - az Eht. vonatkozásában kifejtettekhez hasonlóan - sem az egyetemes szolgáltatási irányelvből önmagában, sem az Eht. irányelv konform értelmezéséből nem következik az, hogy az elektronikus hírközlési szolgáltatás ellenértékének - melyre a kereset szempontjából lényeges Eht. 137.§ vonatkozik - része lenne a szolgáltatással együtt értékesített készülék vételára is.

A bíróság nem vitatja azt, hogy adott esetben a szolgáltatás korlátozása (is) alkalmas lehet polgári jogviták megelőzésére, és lehetnek olyan esetek is, amikor a szolgáltatás korlátozása akár felperes, akár az előfizető számára előnyösebb, mint egy magánjogi jogvita lefolytatása, azonban e szempont jelen perben irreleváns, hiszen valamely jogszabályhely (jelen esetben az Eht. 137.§ (1) bekezdés c) pont) egységes értelmezése nem választható meg kizárólag azon az alapon, hogy adott értelmezés mind az előfizető, mind a szolgáltató számára előnyös lehet. Megjegyzi a konkrét ügyre vonatkoztatva a bíróság, hogy a beavatkozó számára a szolgáltatás korlátozása előnyökkel nem járt, esetében nem a keresetlevélben példaként kiemelt fizetési hajlandóság volt a jellemző.

A bíróság fentiek alapján egyetértett az alperessel abban, hogy készülékrészlet tartozás az Eht. 137.§ (1) bekezdés c) pont tekintetében nem díjtartozás, ezért kizárólag készülék törlesztő részletre vonatkozó tartozásra nézve szolgáltatás korlátozásának nincsen helye.

A bíróság ebből eredően megalapozottnak ítélte az elsőfokú határozat 1.b) pontjára vonatkozó indokolást is, melynek konzekvenciája felperesre nézve nem az, hogy a jövőben kifejezetten tilalmazott a készüléktartozás közlése a számlán, hanem az, hogy erre felperes - tekintve, hogy nem díjtartozásról van szó - az Eht. alapján nem köteles. Mindez értelemszerűen nem érinti felperes más jogágak szerinti tájékoztatási, együttműködési stb. kötelezettségét.

A bíróság továbbá – relevancia hiányában – nem foglalkozott azzal a tisztán polgári jogi kérdéssel, hogy amennyiben felperesnek az előfizetővel szemben az Eht. szerinti díjtartozásból és díjtartozásnak nem minősülő szolgáltatásból eredő követelése is fennáll, úgy a követelések keletkezésének időbelisége kihathat-e, és ha igen, mennyiben a szolgáltatás korlátozásának jogszerűségére (Ptk. 290.§). Annak, pedig hogy az előfizetői szolgáltatás és a végberendezés forgalmazása mennyiben osztható szolgáltatások, a Ptk. 317.§ alkalmazásában lehet – de nem közigazgatási perben – relevanciája.

A bíróság ezt meghaladóan nem ismétli az alperes határozatában kifejtett, a felperes által a perben tételesen nem cáfolt jogi indokokat, azokra a bíróság visszautal.

A bíróság a Pp. 215.§-ra figyelemmel nem tehette a per tárgyává annak vizsgálatát, hogy felperes a beavatkozót milyen formában, a készüléktörlesztő részlet esedékességétől a szolgáltatás korlátozásáig, mikor, milyen módon hívta fel teljesítésre.

A bíróság fentiekre tekintettel a keresetet elutasította, és felperest az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§ (1) bekezdés h) pont alapján feljegyzett 43.§ (3) bekezdésének megfelelő kereseti illeték megfizetésére kötelezte a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján.

A jogtanácsos általképviselt alperes perköltségét a bíróság a Pp. 79.§ (1) bekezdésére figyelemmel 20.000 forintban állapította meg, értékelve az ügy összetettségének alacsony fokát, a per tárgyalásának időtartamát, valamint azt, hogy alperes nyilatkozataival a bíróság egyetértett. A perköltséget a Pp. 78.§ (1) bekezdés alapján a felperes köteles az alperesnek megfizetni. A pernyertes felet támogató beavatkozó perköltséget nem igényelt, ezért e vonatkozásban a bíróság a döntést a Pp. 78.§ (2) bekezdés alapján mellőzte.

Az ítélet ellen a fellebbezést a Pp. 340.§ (1) bekezdése kizárja.

Budapest, 2013. április 5.

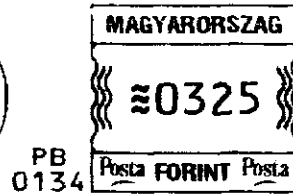
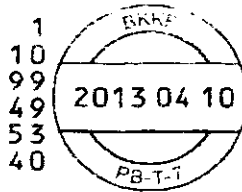
dr. Huber Gábor s.k.
bíró

A kiadmány hitelesül:
tisztviselő

**FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI
ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG**
Budapest, II., Csalogány u. 47-49.
Levélcím: BUDAPEST,
Postafiók 632.
1539

TÉRTIVEVÉNYES

Nemzeti Média- és Hírközlési
Hatóság Elnökhelyettese

Budapest

Ostrom u. 23-25.

1015